

Bình Quỷ Thụ

Contents

Bình Quỷ Thụ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13

Bình Quỷ Thụ

Giới thiệu

Thể loại: Linh dị ma quái, dân quốc, khủng bố. Độ dài: 10 chương. Edit: SóiUớc định mười bốn tuổi, người có còn nhớ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-quy-thu>

1. Chương 1

Một già một trẻ lưng đeo giỏ trúc chậm rãi di chuyển trên con đường đầy đá cuội. Hai bên đường bóng cây so le, cành lá rậm rạp bị ánh trăng chiếu thành mấy đường cắt vô cùng quái dị.

Nấm rừng* hái buổi sớm là ngon nhất, nhất là cái loại mọc dưới đại thụ còn mang theo sương. Chờ đến khi mặt trời mọc, hái mang vào thành bán, chỉ cần giá cả hợp lý, ắt sẽ có đông đảo kim chủ đổ xô vào**.

(* dã sinh khuẩn.)

(**Nguyên văn xu chi nhược vụ: chạy như xua vịt. Ý nói: đổ xô mà chạy; tranh nhau mà chạy.)

Lão Trương vì hái nấm, bao giờ cũng là nửa đêm liền dẫn theo đồ đệ của mình lên núi.

Mấy ngày gần đây mưa không nhiều lắm, nấm lớn chậm, đường nhỏ lúc trước hay đi lại không có thứ gì có thể hái được. Bởi vậy hôm nay mới cố ý chọn một con đường tắt.

Người trẻ tuổi tinh lực dồi dào, một bước một quãng lớn* liền chệch sự phụ đi chậm, miệng không ngừng thúc giục.

(*Nguyên văn một tẩu đa viễn.)

Lão Trương dặn dò nó: “Chậm một chút, cẩn thận té.”

Thiếu niên nào nghe lọt. Lão Trương càng lải nhải, nó càng chạy nhanh hơn.

Dọc theo đường núi đi xuống dưới, vòng qua khúc ngoặt, trước mắt thình lình xuất hiện một ngôi nhà cũ kỹ. Thiếu niên nổi lòng hiếu kỳ, nhón chân ghénh cổ, từ trong kẽ lá rậm rạp chằng chịt dò xét tòa nhà từ trên xuống dưới. Có lẽ là ánh trăng quá mờ, có lẽ là bóng cây lắc lư sinh ra ảo giác, ngôi nhà hiện lên trước mắt thiếu niên vừa cũ lại vừa mục nát, nóc nhà là cỏ dại mọc thành bụi, ngói xanh lung lay sắp đổ, giống như tùy thời có thể sụp xuống.

“Sư phụ, nơi này ít người lui tới, như thế nào lại có nhà ở?” Thiếu niên đưa tay chỉ ngôi nhà, lớn tiếng hỏi Lão Trương.

Lão Trương gạt tay nó xuống, nắm chặt hơn nữa còn giục nó đi lên phía trước: “Đi mau, đừng nhìn.”

“Vì sao?” Thiếu niên nhịn không được lại liếc nhìn ngôi nhà. Ngôi nhà dưới ánh trăng, tường đất nứt ra mấy khe hở, trong khe cỏ dại mọc thành bụi.

“Còn nhìn! Đã bảo con đừng nhìn!” Lão Trương nổi trận lôi đình đẩy đẩy đồ đệ, “Đi nhanh đi nhanh. Nếu không hái được nấm, ngày mai con đói mà đói bụng đi!”

Thiếu niên vừa nghe phải chịu đói bụng, sao mà bằng lòng, chính là tuổi ăn tuổi lớn, ăn ít còn chịu không nổi, huống chi còn phải nhịn đói cả ngày. Lập tức không nhìn nữa, le lưỡi giẫy khỏi sư phụ nhanh chóng chạy đi.

Lúc chạy ngang qua trước ngôi nhà, quần áo bị vướng vào nhánh cây trước cổng, “Xoẹt” một tiếng, dưới rách rách một lỗ bự.

“Sư phụ, này phải mua quần áo mới a!” Thiếu niên ủ rũ.

“Ừ, con ăn ít hai bữa thì có tiền mua.” Lão Trương vẫn không ngẩng đầu đi lên phía trước.

“Sư phụ!” Thiếu niên tức giận giậm chân, “Người vì cái gì lúc nào cũng không cho con ăn cơm?”

“Người trẻ tuổi, đói hai bữa cũng không đói chết. Huống chi...” Lão Trương liếc nhìn ngôi nhà, không nói câu sau, tiếp tục lên đường.

Thiếu niên nhìn theo ánh mắt của ông, chỉ thấy cửa lớn đóng chặt chậm rãi mở ra một khe nhỏ đen như mực, ánh nến mờ ảo từ bên trong từng chút hiện lên. Ngôi nhà như vậy, cư nhiên có người ở? Thiếu niên nhịn không được tiến về phía cổng lớn. Bốn phía yên tĩnh, ngoại trừ tiếng côn trùng râm ran, còn mang theo một loại âm thanh nặng nề giống như là tiếng thở dốc.

Âm thanh dứt quãng, ở trong bóng đêm, lẫn vào tiếng gió, kinh hãi không diễn tả được.

Thiếu niên nuốt nước miếng, quay đầu nhìn sư phụ, thấy sư phụ không để ý đến mình, liền tiếp tục dịch vài bước về phía cửa.

Rất nhanh đã đến cạnh cửa, nó dán vào khe cửa nhìn vào trong, ánh nến mờ ảo lập lòe cách đó không xa, bị gió thổi lung la lung lay, khiến cảnh tượng bên trong cũng mơ hồ không rõ.

Âm thanh trầm đục kia rồi lại càng mãnh liệt, dường như trong gang tấc.

Trái tim của thiếu niên trời lên tới cuồng hống, cảm giác vừa sợ vừa hiếu kỳ khiến bàn tay không khỏi phát run, mắt thấy muốn đẩy cửa ra.

Lúc này, từ bên kia cửa bỗng nhào tới một đôi mắt! Con người đen nhánh nhìn thẳng vào trong lòng của thiếu niên.

Thiếu niên hét to một tiếng, đặt mông ngã ngồi xuống đất.

Gió đêm thổi tới, rét lạnh thấu xương. Cành đại thụ trước cửa lay động, một vài tán thấp phía dưới, không chút lưu tình quất vào mặt thiếu niên. Thiếu niên sợ tới mức hồn phách đều muốn bay đi hết, cổ tình bên kia cánh cửa lại vang lên tiếng mở chốt lạch cạch.

Quái vật muốn đi ra!

Trong đầu thiếu niên lóe lên ý nghĩ này, máu trong người đều nhanh đông lại, hai chân như nhũn ra, dùng sức thể nào cũng đứng dậy không nổi.

“Chạy mau!” Cổ áo đột nhiên bị Lão Trương xách lên, thiếu niên lao đảo theo sư phụ chạy ra đường nhỏ.

“Sư phụ, đó là cái gì?” Thiếu niên chưa hoàn hồn, thở hổn hển hỏi.

“Bảo con đừng nhìn, mà vẫn cứ nhìn! Ngôi nhà kia đã sớm bỏ hoang, vài chục năm không người ở, con nói xem đó là cái gì?”

“Chẳng lẽ là...” Chữ “Quỷ” kia bị thiếu niên cứng rắn nuốt lại xuống bụng, không dám thở mạnh.

2. Chương 2

A Tứ hai tay trống trơn mà trở về thôn.

Thời đại chiến tranh loạn lạc* này, đừng nói là bắt con thỏ hoang, chính là đi đào rau dại cũng khó. Hai ngày trước mệnh lệnh của ủy viên trưởng** ban bố xuống, phạm là thanh niên tròn mười lăm tuổi đều phải sung quân, bảo gia vệ quốc đuổi giặc ngoại xâm, cha của A Tứ cũng đi, để lại A Tứ cùng mẹ, còn có một em gái gào khóc đòi ăn.

(*Nguyên văn binh hoang mã loạn: hỗn loạn, nhốn nháo, hoảng loạn....)

(**tên gọi của đảng hoặc quan chức chính phủ cấp cao.)

Trong nhà đói, mẹ đành phải phân phó A Tứ lên núi tìm đồ ăn.

A Tứ năm nay mới mười bốn, cách mười lăm tuổi vừa vặn hai tháng nữa, cho dù miễn cưỡng tránh thoát một kiếp. Nhưng cái này không có nghĩa là nó có ưu thế tìm kiếm nguồn thức ăn.

Cùng đi vào rừng săn thỏ hái rau dại còn có phụ nữ trong thôn. Các bà các chị này, thiếu đi bảo vệ của đàn ông, mỗi một người đều hung hãn như lang như hổ, khắp nơi làm phiền A Tứ không nói, còn khi dễ nó tuổi nhỏ, cướp sạch rau dại nó mới vất vả tìm được.

A Tứ buồn khổ ngồi trên tảng đá khóc hơn nửa canh giờ, đến chạng vạng tối, mới nhớ tới mẹ cùng em gái đang ở nhà chờ nó, đành phải lau sạch nước mắt, chán nản về nhà.

Về nhà nhất định phải đi qua nhà trưởng thôn bên đầu đông. Mỗi lần A Tứ qua đó, trong lòng đều sẽ mang theo một bụng hỏa. Toàn bộ đàn ông trong thôn đều ra chiến trường, duy chỉ có đàn ông trong nhà trưởng thôn là tiêu điều tự tại. Lý do dĩ nhiên là vì thôn trưởng có dòng dõi nhà quan, em họ còn là tiểu tướng dưới trướng của Ủy viên trưởng.

Nhà thôn trưởng so với nhà đất của A Tứ lớn hơn gấp bội, phong thái lại xa hoa, nhà lầu* ba tầng, lấy được đủ sáng**, sân trong nhà có cầu nhỏ nước chảy, cây xanh rợp bóng***, sau nhà còn có một vườn cây ăn quả trái dài, mỗi khi đến mùa trái chín, mùi thơm phải nói là nồng đượm, vừa ngửi liền có thể khiến người nước miếng tí tách. (*Nguyên văn thùy tiên tam xích: nước dài chảy dài ba thước | thềm nhỏ dài.)

(*Nguyên văn tiểu dương lầu: hình như là biệt thự theo kiểu phương tây.)

(**Nguyên văn (thải quang): thiết kế kết cấu toà kiến trúc hoặc cửa sổ to nhỏ sao cho bên trong toà kiến trúc có ánh sáng thích hợp.)

(***Nguyên văn lục thụ thành âm: cây già thành bóng mát, cây thành bóng rợp.)

Nghe nói, con trai lớn nhất của thôn trưởng hai năm trước du học trở về, học không ít thứ hay ho ở nước ngoài, cố ý thiết kế sân trong nhà giống như cung điện nước Pháp. Vì vun đắp tiền bạc cho việc xây nhà, dĩ nhiên là vợ vét tầng tầng mồ hôi nước mắt của nhân dân, thôn dân lại càng trôi qua không dễ chịu, vốn là giận nhưng lại không dám nói gì.

Tuy rằng A Tứ tuổi còn nhỏ, đối với chuyện này ít nhiều vẫn còn biết rõ, mỗi lần nghĩ đến cảnh túng quẫn của nhà mình, thù hận đối với thôn trưởng liền nhiều thêm mấy phần.

Hiện tại nó vụng trộm tiến vào vườn trái cây, muốn hái mấy quả táo xanh trở về, một là vì cho hả giận, hai cũng là vì nhét đầy bao tử, dù sao nó từ sáng đến giờ cũng chưa ăn gì, hiện tại bụng réo rứa như xướng sơn ca.

Nó quan sát tình hình bốn phía, thấy không có ai trông coi, liền đánh bạo nhỏ nước miếng vào hai lòng bàn tay, theo thân cây trèo lên trên.

Lúc này cũng không phải mùa táo chín, mấy quả mọc ở đầu cành, mỗi quả nhỏ đến thảm thương, màu sắc vẫn còn xanh ngắt, chắc hẳn mùi vị cũng không quá tốt. Nhưng A Tứ không quản được nhiều như vậy, nó leo lên chỗ cao nhất, vươn tay muốn ngắt lấy quả lớn nhất.

Còn thiếu chút nữa, còn thiếu chút nữa...

Cả người nghiêng về phía trước, tay không ngừng vươn ra, chỉ còn thiếu một chút, chẳng mấy chốc sẽ hái được...

Trên mặt A Tứ hiện lên tươi cười.

Ngay tại giờ phút vi diệu, nhánh cây rắc rắc một tiếng gãy giữa thân, hiển nhiên là không chịu nổi trọng lượng của nó. A Tứ mặt xám mày tro* mà ngã xuống, trên người còn đè nặng nhánh cây gãy kia.

(*Nguyên văn Hôi đầu thổ kiếm: Mặt xám mày tro, thất vọng, chán nản, nản lòng, chán chường.)

“A! Thật là xui xẻo!” Hung hăng nhổ ra bùn trong miệng, A Tứ thở phì phò đứng lên.

Lúc này, nó phát hiện trước mặt nhiều hơn một thiếu niên cùng niên kỷ với nó. Trong tay thiếu niên cầm quả táo xanh mà lúc này nó chuẩn bị hái, trên mặt nhìn không ra vui giận, thế nhưng trong đôi mắt trong veo nhìn về phía A Tứ, rồi lại lưu chuyển hào quang tươi đẹp nhất thế gian.

3. Chương 3

Tâm tình của Lão Trương hôm nay không tệ. Năm rằm hái buổi sớm mang đến tiệm cơm trong thành bán, bán được giá tốt. Nếu không tại sao lại nói sau khi bước vào thế kỷ 21 cuộc sống của người dân được nâng cao, đám người trong thành chính là có tiền không có chỗ đốt, trước kia chỉ ở thời kỳ chiến loạn mới dùng nắm rơm để lót dạ, hiện giờ lại nhanh chóng biến thành sơn hào hải vị trên bàn cơm.

Ài, thế đạo bây giờ càng lúc càng kỳ quái.

Lão Trương thở dài, đếm tiền trong túi áo, do dự một chút, vẫn là ra tiệm thuốc mua chút thuốc hạ sốt giảm đau gì đó.

Đứa nhỏ đồ đệ kia, cũng không biết nhìn thấy gì trong nhà quý, sau khi về nhà tinh thần uể oải giống như cà tím thấm sương* vậy, cũng không ăn cơm, chỉ là ngủ mê man, trán nóng bỏng tựa như đáy nồi, miệng còn lảm bảm mấy lời lộn xộn. Suy cho cùng là đứa nhỏ đã theo mình nhiều năm, trên danh nghĩa là đồ đệ, nhưng trong lòng Lão Trương rất rõ ràng, bản thân mình đau đứa nhỏ này hết như đau con ruột của mình vậy. Hiện tại con mình bệnh, nào có thể không nóng nảy.

(*Nguyên văn sương đả đích gia tử: câu ngạn ngữ này xuất phát từ phương bắc. Mỗi khi cuối thu, nhất là sau khi tiết sương giáng (23 hoặc 24 tháng mười), đất phương bắc bởi vì nhiệt độ trong đêm hạ thấp mà trên thực vật kết một tầng sương mỏng, mà lúc này quả cà chưa hái (quả cà có chịu được nhiệt độ cao nhưng sợ lạnh), không chịu được sương lạnh kích thích mà khiến da bên ngoài nhăn nheo—> để chỉ một người tinh thần uể oải không phấn chấn, phờ phạc, suy sụp, mất hồn...)

Lão Trương lòng như lửa đốt về đến nhà, đã là giờ lên đèn. Trong phòng không có ánh sáng, nghĩ rằng đồ đệ vẫn còn mê man. Lão Trương cũng không la nó, chính mình rón rén mở cửa, sờ soạn đi vào gian phòng phía tây của đồ đệ, giật đèn nhìn qua, trên giường vậy mà trống không!

Thằng oắt này, đã hết bệnh? Lại chạy loạn, trở về xem có đánh gãy chân nó hay không!

Lão Trương hăm hăm ném thuốc xuống giường, xoay người đến phòng sau bẻ mấy nhánh mây, chuẩn bị chờ đồ đệ sau khi trở về dạy dỗ một trận.

Nhưng đợi trái đợi phải, lại không thấy đồ đệ trở về. Lửa giận trong lòng Lão Trương giống như bị cơn mưa ào qua dần dần dập tắt.

Đừng nói là ở trong núi xảy ra chuyện gì đi. Lão Trương nghĩ như vậy, lại bối rối, rướn cổ nhìn ra ngoài cửa, cầm đèn pin đến từng nhà tìm.

“Đồ đệ ông a, hình như là đi lên núi. Bộ dạng thần trí không rõ, tôi quả thật có chút lo lắng, nhưng kêu nó cả buổi, chẳng những không trả lời tôi, ngược lại còn chạy nhanh hơn, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.” Vương Nhị bên cạnh khiêng cái cuốc từ trong ruộng trở về, lau lau mồ hôi chỉ về ngọn núi xanh đen phía xa, “Ừ, chính là bên đó. Lão Trương, đồ đệ kia của ông, chẳng lẽ là đến nhà quý? Tối nay nguyệt hắc phong cao*, cũng đừng để xảy ra chuyện gì.”

(*Nguyên văn Nguyệt hắc phong cao : Vốn là , nguyệt hắc sát nhân dạ, phong cao phóng hỏa thiên “Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa”. Chỉ hoàn cảnh hiểm ác, thường là buổi tối.)

Tối nay không trăng, ánh sao thưa thớt ảm đạm, chiếu không rõ con đường dưới chân. Lão Trương bật đèn pin đến sáng nhất, đuổi chạy không ít cóc ngồi xổm ven đường, con cóc nhảy bì bõm xuống nước, tiếng nước tùm tùm, nghe vào trong tai, hệt như tiếng quỷ nước ăn thịt người.

Lão Trương một phút cũng không dám ngừng nghỉ chạy tới nhà quý. càng đến gần, tiếng quạ réo hai bên đường mồn lại càng vang dội, Lão Trương liên tục vung vẩy đèn pin trong tay, không lâu sau, ánh đèn pin cũng dần yếu ớt.

Qua khúc ngoặt, hình dáng nhà quý dần dần hiện lên rõ ràng dưới ánh sáng của đèn pin. Đồ đệ quả nhiên đang ở đó, té xỉu trước cửa sân, vẫn không nhúc nhích, một quái vật đen như mực nằm phục bên cạnh nó, duỗi ra đầu lưỡi đỏ tươi, ồ ồ thở dốc, nước bọt theo bộ lông trên người chảy xuống, như là đã sớm đối với đồ đệ tựa một món mỹ vị thêm đến nhỏ dãi.

“Đồ quái vật kia! Cút!” Lão Trương không nghĩ nhiều, ném đèn pin tới.

Đèn pin không đập trúng quái vật, chỉ khiến cho quái vật kia bị kinh sợ, nó quay đầu nhìn về phía Lão Trương bên này, thân hình chợt lắc, lặng yên không tiếng động biến mất trong bóng tối.

Lão Trương trộm nuốt một ngụm nước bọt, thật lâu không thấy quái vật đi ra, mới dám đánh bạo đến bên cạnh đồ đệ, dùng tay kiểm tra hơi thở, biết được đồ đệ còn sống, lúc này mới thoáng yên lòng.

4. Chương 4

“Cậu còn ăn táo của tôi!” A Tứ nhảy dựng lên, thở phì phò đi đoạt quả táo trong tay thiếu niên, “Đây là tôi tìm thấy trước, nếu như cậu muốn ăn, tự mình đi hái!”

Thiếu niên nhăn lại hàng lông mày xinh xắn, gật gật đầu, sau đó thuận theo mà đưa quả táo tới.

A Tứ đoạt lấy, chà chà trên quần, nâng bên miệng cắn một cái. Rắc một tiếng, chất lỏng trong quả táo bắn ra, dính vào khóe miệng A Tứ, theo nước miếng chảy xuống.

A Tứ khó chịu nheo mắt: “Má ơi! Vừa chua vừa chất, thật khó ăn!”

“Ha ha...” Thiếu niên nhìn qua, bỗng nhiên cười rộ lên, “Biết rõ rất khó ăn, cậu lại còn muốn ăn, thật là người kỳ quái.”

“Cậu thì biết gì!” A Tứ lườm nó một cái, “Tôi đây là vì muốn chứng minh cho cậu, quả táo này ăn không được. Tránh cho cậu ăn vào đau bụng khóc nhè.”

Đang nói đến khí phách, bụng của mình rồi lại không tự chủ được réo một tiếng, tay cầm táo quơ qua quơ lại của A Tứ cứ như vậy cứng lại giữa không trung, trên mặt hiện lên một tầng mây màu đỏ.

Cảnh tượng này lại chọc đến thiếu niên bật ra tiếng cười như hồi chuông bạc.

A Tứ rồi lại thẹn quá hóa giận nhảy dựng lên: “Cười cái gì mà cười! Chưa nghe người ta nói tiếng bụng* sao? Tiếng bụng, cậu hiểu không?” Hai ngày trước trong thôn đến một đoàn kịch nhỏ qua đường, A Tứ trong lúc rảnh rỗi, chuồn êm đi xem người ta luyện công, đoàn kịch kia mọi người đều biết dùng bụng để hát, thật là mở rộng tầm mắt!

(* phúc ngữ: mấy người nói bằng bụng ak.)

Thiếu niên nhìn nó nói đến nghiêm túc, lập tức mở to hai mắt hỏi: “Cậu thấy bụng nói rồi? Tôi nghe nói đó chính là kỹ năng cực cao a.”

“Đúng vậy!” A Tứ đắc ý, lấy tay lau lau mũi, “Nói ra hù chết cậu, tôi trời sinh liền có, ha ha, lợi hại không?”

Thiếu niên chớp chớp mắt, chăm chú đánh giá A Tứ rất lâu, sau đó khước miệng khê cong, bật cười: “Cậu bớt đi, tôi thấy cậu là đói bụng đi!”

A Tứ bị nói trúng chân tướng, xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

Thiếu niên lục lọi túi quần, tìm ra một thanh bùn nhỏ màu đen đưa cho A Tứ: “Nè, cho cậu, ăn đi.”

A Tứ do dự không nhận: “Cái gì vậy? Thật buồn nôn.”

“Là sô cô la, rất ngọt.”

“Mới không tin, cậu gạt người.”

“Lừa cậu là chó nhỏ, tôi ăn trước cho cậu xem.” Thiếu niên tách ra một miếng sô cô la nhỏ bỏ vào miệng, mùi vị ngọt ngào lập tức lan tỏa trong khoang miệng, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ hạnh phúc, “Ngon lắm nha, cậu nếm thử đi!”

A Tứ nhếch miệng, nửa tin nửa ngờ nhận sô cô la, bỏ vào miệng, đầu lưỡi lập tức bị mùi vị đó hấp dẫn, nói chuyện cũng không rõ ràng lắm: “Ừ, xem ra cậu không gạt người! Coi như không tệ... a, ừm, niệm tình cậu thành thật, tôi quyết định, thu cậu làm tiểu đệ. A, tôi là A Tứ, cậu tên gì?”

“Dục Thư, Chung Dục Thư.”

“Cái gì?” A Tứ nghe không rõ, Dục Thư lại nói một lần.

“Tên kỳ lạ.” A Tứ nói.

“Mới không lạ a. Dục là Dục của chung linh dục tú (*đất thiêng sinh hiền tài), Thư là Thư của khánh trúc nan thư*. Dục Thư nói xong, bẻ nhánh cây, viết xuống đất tên của mình.

(*Khánh trúc nan thư (): chặt hết tre làm sách cũng không ghi hết tội lỗi, ý là tội lỗi chồng chất. Sau chỉ sự việc nhiều, làm không hết.)

“Viết cái gì nha, chữ như gà bới!” A Tứ nhìn chữ kia, không hiểu, dứt khoát phủ đầu, cười khi khi.

Dục Thư hỏi lại nó: “Vậy cậu sẽ ghi tên của mình sao?”

A Tứ rũ vai: “Ai cần cậu lo!”

Dục Thư cong cong mắt cười rộ lên: “Vậy tôi dạy cậu ghi.”

“Không cần.”

“Đến đây đi, học rất tốt.”

A Tứ đang nhăn nhó, chợt nghe phía xa truyền đến tiếng quát the thé: “Đứa nào? Đứa nào ở đằng kia?” Chính là cụ già trông coi vườn trái cây, cầm theo cái chổi đến nhìn.

“Không xong!” A Tứ thầm than một tiếng, buông ra tay của Dục Thư liền chạy ra khỏi vườn.

Một hơi leo lên tường, hai chân dùng sức nhảy ra ngoài, sau đó chỉ nghe bịch một tiếng, ngoài vườn truyền đến tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt của nó: “Ai nha, móng nở hoa rồi!”

5. Chương 5

Dưới sự chăm sóc của Lão Trương thiếu niên rốt cuộc chậm rãi tỉnh dậy, câu đầu tiên khi mở miệng là: “Quý a! Sư phụ, ngôi nhà kia có quý!”

“Đã bảo con đừng đi. Lần sau xem con còn dám chạy loạn nữa hay không.” Lão Trương giận đến dùng ngón tay chỉ chỉ đầu nó, không để ý đến thân thể người bệnh, “Con thằng oắt khốn kiếp này, tâm tính càng lúc càng lỗ mãng, lời nói của sư phụ cũng không nghe, để cho quý ăn con là tốt nhất!”

Thiếu niên rụt cổ cười ngây ngô: “Nếu như ăn con, ai phụng dưỡng cho người lúc về già đây? Hắc, sư phụ tốt, con đói bụng rồi, chuẩn bị đồ ăn cho con đi.”

Biết rõ sư phụ thương mình, thiếu niên đành đưa cánh tay sư phụ làm nũng. Lão Trương không lay chuyển được nó, bắt đắc dĩ thở dài, xoay người đi xuống phòng bếp. Bưng lên tô mì nóng hổi quay lại, đồ đệ đang ngẩng đầu, nằm trên cửa sổ nhìn ngọn núi phía xa.

“Nhìn gì vậy?” Lão Trương đặt tô mì xuống bàn, tới đây ngồi xuống bên cạnh đồ đệ.

Thiếu niên thu hồi tầm mắt, ngượng ngùng gãi đầu: “Sư phụ, người nói trên đời này thật sự có quý sao?”

“Có quý hay không mắc mớ gì tới con! Về sau không cho phép con chạy tới ngôi nhà kia nữa. Ăn mì!” Lão Trương vỗ một cái vào ót nó, lớn tiếng mắng.

Thiếu niên rụt cổ, còn muốn phản bác, nhưng bụng rồi lại thật sự đói. Vội vàng bưng bát, bắt đầu ăn hồng hộc.

Sợi mì ăn thật ngon, ngay cả nước dùng nó đều húp sạch.

“Thằng oắt này, nó chết con đi!” Lão Trương yêu thương nhìn cái bụng phình lên kia, bưng bát ra sân sau rửa. Trải qua chuyện lần này, Lão Trương càng lúc càng đau đứa nhỏ này, nếu như thật sự gặp phải chuyện gì bất trắc, vậy phải làm sao được.

Biết rõ đồ đệ ham chơi, lòng hiếu kỳ lại nặng, Lão Trương cố ý lấp một cái chảo trên nóc nhà, đón truyền hình cấp về cho tiểu tổ tông đang bệnh kia xem. Ti vi đột nhiên nhiều ra thêm mấy đài, thiếu niên ấn nút điều khiển từ xa đến độ muốn liệt, cả ngày ngược lại dán trước màn hình không rời, bị tắt cả tiết mục trên đài chọc cho không ngậm được mồm.

Lão Trương cảm thấy mỹ mãn, nghĩ rằng lần này cũng nên để thằng oắt kia thu lại cái tính lác xắc, ngay cả hái nấm dại cũng không để cho nó đi.

Nhưng nào biết, không quá ba ngày, nhóc con không nghe lời lại chạy tới nhà quý.

6. Chương 6

A Tứ nhìn Dục Thư, khó xử gãi gãi đầu: “Chữ gà bới của cậu thật là khó nhìn, tôi nhìn thế nào cũng không cảm thấy đó là chữ.”

Dục Thư kiêu ngạo nắm nhanh cây, dùng sức vạch ra hai chữ trong đất bùn: “Này dĩ nhiên không phải chữ, đây là thư pháp, là nghệ thuật, hiểu không?”

“Không hiểu. Nghệ thuật có thể nhét đầy bao tử sao?” A Tứ chớp mắt, nhớ tới sô cô la trong túi áo Dục Thư, thêm đến nước miếng đã sớm chảy xuống.

“A Tứ cậu thật thô tục.” Dục Thư giật giật khóe miệng, học theo bộ dạng của tiên sinh nheo lại hai mắt, “Nghệ thuật, đó là thứ tao nhã. Không nên đánh đồng nó với bao tử tầm thường của cậu. Nếu cậu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến ăn, chính là không khác gì động vật, Cho nên A Tứ, cậu phải giống như một con người, học chữ, học nghệ thuật!”

“Ngay cả bụng cũng không lấp đầy, học viết chữ... có khí lực đó, tôi còn không bằng ăn nhiều một chút...”

“A Tứ, cậu không học viết chữ, sẽ không có sô cô la ăn.” Dục Thư nói, từ trong túi móc ra một thanh sô cô la, xé mở bao bì, tựa như khoe khoang cắn một miếng: “Ăn ngon, ăn ngon!”

A Tứ nhịn không được nuốt nước miếng, vội vàng gật đầu: “Được, được, tôi học, hiện tại liền học! Cậu đừng ăn, đợi đến khi ăn hết rồi, cũng không còn phần của tôi nữa a.”

“Được, tôi đây không ăn. Cậu nhặt nhánh cây lên, tiếp tục ghi.”

Mắt thấy Dục Thư cầm thước dạy trong tay, vỗ bộp bộp xuống sô cô la, vách ruột A Tứ réo rột rột nào dám không theo, ủy khuất lại biệt nữ* mà nhặt lên nhánh cây đã sớm bị mình trút giận bẻ thành hai nửa, học chữ như gà bới của Dục Thư mà viết đầy xuống đất.

(*nghĩ 1 đằng miệng nói 1 nẻo, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm bằng thái độ, hành động đi ngược với điều mình nghĩ.)

Thế nhưng bàn tay trước giờ chưa từng cầm bút như thế nào cũng không nghe theo sai khiến, cùng một chữ, đã viết không dưới mười lần, vẫn khó coi như cũ.

“A Tứ, cậu thật ngốc.” Hận không thể tự mình giúp nó ghi, Dục Thư vứt bỏ nhánh cây chạy tới, nắm lấy tay A Tứ, vạch một đường thẳng đầy mạnh mẽ trên mặt đất. “Nhớ kỹ, phải thẳng, đừng vòng vèo tựa như ruột gà a.”

Nói đến ruột gà, A Tứ lại đói bụng, bụng rột một tiếng.

“Không biết xấu hổ.” Dục Thư lè lưỡi với nó.

A Tứ đáng thương sờ sờ bụng: “Tôi muốn ăn sô cô la.”

“Không được, viết chữ trước.”

Dục Thư nghiêm nhiên trở thành ông cụ non không cho giải thích nhích lại gần, nắm tay A Tứ viết từng nét từng nét xuống đất. Trên người nó còn mang theo mùi thơm ngọt ngào của sô cô la, mùi thơm này bay vào mũi A Tứ, giống như cánh tay, cào cho lòng nó ngứa ngáy.

Lại kiên trì viết mấy lần, chữ này rốt cuộc đẹp mắt một chút, A Tứ lại nhịn không được, vứt bỏ nhánh cây giành công: “Tôi muốn ăn sô cô la, mau cho tôi!”

“Không được, mới viết được một chữ, tên của cậu là hai chữ.”

A Tứ lập tức tròn mắt: “Dục Thư, cậu gạt người! Rõ ràng đã nói viết xong chữ liền cho tôi ăn.”

“Nhưng tôi không nói ghi mấy chữ a. Cậu không viết xong, sẽ không được phép ăn. Bằng không cậu phải nhìn tôi ăn.” Dục Thư nói xong, cặp mắt xinh đẹp chớp chớp giảo hoạt, nhìn A Tứ chán nản rũ vai, liền đắc ý móc ra sô cô la, ở trước mặt nó cắn một miếng lớn.

“A...” A Tứ hé miệng theo nó, giống như một miếng dó thật sự cắn trong miệng mình, rốt cuộc vẫn liếm liếm môi, lấy tay lau lau nước miếng chảy bên cạnh.

Dục Thư bị nó chọc cho buồn cười, cười đến ngả tới ngả lui.

A Tứ lập tức nổi giận, nhảy dựng lên đánh về phía Dục Thư, dứt khoát cắn hơn một nửa sô cô la trong tay nó. Dục Thư liền nóng nảy, vội vàng dứt sô cô la vào miệng mình. A Tứ nào dễ dàng buông tha, nhắm cái miệng kia liền cắn qua.

“A...” Nháy mắt cánh môi dính nhau, hai người đều sững sờ, mở mắt thật to nhìn nhau, muốn lùi lại, nhưng vô luận thế nào cũng không nhấc được chân.

Trong đôi mắt đối phương soi ra bóng dáng của mình, tuy rằng nhỏ bé, rồi lại gần trong gang tấc. Xung quanh yên tĩnh, gió nhẹ nhàng lướt qua, chỉ thổi lá cây lắc lư. Mùi thơm của táo xanh lẫn vào mùi thơm ngọt ngào của sô cô la, ngon miệng khiến người say mê.

Thật lâu, A Tứ mới lui lại, lúng túng gãi đầu: “Dục Thư, tháng sau là sinh nhật tôi, nếu như viết chữ tốt, cậu mời tôi ăn sô cô la đi.”

Đôi mắt xinh đẹp của Dục Thư hơi đổi, cười rộ lên: “Tôi mời cậu ăn bunn!” Nói xong nắm lên đồng bunn trên mặt đất, cười cười trét vào mặt A Tứ, A Tứ dính đòn lại là một hồi tiếng kêu tựa như mỗ lợn.

7. Chương 7

Thiếu niên lại tới trước nhà quý. Ngay cả bản thân cũng không rõ ràng lắm nơi ở của quý này có mị lực chỗ nào, nhưng lại vào những lúc mơ mơ màng màng, có thể cảm thấy được trong thân thể có một sợi dây thừng, một mực kéo nó vào nhà quý. Đợi đến khi phục hồi lại tinh thần, người đã đứng dưới tàng cây thấp bé trước cửa nhà quý rồi.

Hiện tại là giữa ban ngày. Thiếu niên nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, vỗ ngực một cái tự an ủi mình. Một cơn gió thổi qua, nhánh cây đung đưa phát ra từng tiếng sần sật, nó nuốt một ngụm nước miếng, đứng ngoài cửa nhìn quanh một vòng, quyết định đi ra phía sau nhìn.

Đằng sau nơi ở là một vườn cây ăn quả đã chết khô. Hai năm trước trên núi gặp nạn sâu bệnh, cây cối đều bị sâu gặm gần như sạch bách, chính phủ chi tiền, trang bị cho mỗi nhà công cụ diệt côn trùng, từng nhà che chở vườn ăn quả của mình, rồi mới miễn cưỡng tránh thoát thiên tai. Hiện tại mặt trời ngả về tây, ánh mặt trời chiếu xuống từng thân cây vụn vụn tạo ra từng cái bóng kỳ quái.

Thiếu niên tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn tránh đi những cái bóng kia, chậm rãi tới phía sau nhà quý.

Cửa sau đã cũ nát, dùng tay đẩy một cái, kẹt một tiếng liền mở ra. Gió lạnh lập tức ủa tới, hoàn toàn tương phản với nắng trời ấm áp phía bên ngoài, thiếu niên thành linh rùng mình một cái.

“Có ai không?” Biết rõ hỏi câu này cũng không có tác dụng gì, thiếu niên vẫn rướn cổ lên, háng giọng hỏi một tiếng.

Không ngạc nhiên chút nào, không có được câu trả lời. Xung quanh yên tĩnh, thiếu niên lưu luyến nhìn thoáng qua thế giới dương quang sáng lạn phía sau lưng, sau đó dứt khoát tiến vào màn đêm của nhà quý. Dọc theo đường mòn đầy bóng đổ vòng qua sân nhỏ, bước lên hành lang đầy bụi bặm, thiếu niên tiến vào một gian phòng cực lớn. Đồ dùng cổ xưa trong phòng dính đầy bụi, đồng hồ cũ nát phát ra từng tiếng kêu kẹt*. Cầu thang đằng sau đồng hồ dẫn đến một nơi rất cao, đèn thủy tinh ám đen rũ xuống bên cạnh lan can, gió thổi tới từ cửa sổ khiến nó lung la lung lay, dường như tùy thời đều có thể rớt xuống.

(* mị nghĩ là cái đồng hồ lúc lắc ak.)

Đây là nơi ở của quái vật. Thiếu niên không biết chỗ thể này có được gọi là nhà hay không, nhưng ít ra giờ phút này trong lòng nó mang theo một chút cô độc. Sống ở chỗ này, quái vật kia, kỳ thật rất cô đơn đi.

Nó khẽ thở dài một hơi, cất bước lên lầu.

Mới đi được hai bước, chỉ thấy tại nơi bị lan can che khuất có một bóng đen chậm rãi xuất hiện. Thiếu niên hoảng sợ hô một tiếng, không dám thở mạnh. Bóng đen kia càng hiện rõ, sau đó đứng thẳng lên, rõ ràng cao bằng một người.

Đó là quái vật kia!

Trên lưng thiếu niên thấm đẫm mồ hôi, liền lùi hai bước dán lưng vào bức tường phía sau, cảm thấy sợ hãi đến cực điểm.

Nương theo ánh sáng ngoài cửa sổ, lần này thiếu niên thấy rõ. Trên người quái vật phủ một lớp vảy rách rưới, bộ lông thật dài, trắng đen xen kẽ hơn nữa còn dơ bẩn, này khiến thiếu niên không thấy rõ được khuôn mặt cùng bộ dạng của nó, thậm chí không biết thân thể cùng đầu của nó có cùng một chỗ hay không.

Nếu không cùng mà nói...

Thiếu niên theo bản năng muốn chạy trốn, suy nghĩ này lại khiến nó rơi vào sợ hãi cực sâu. Nó thử bước một bước, nhưng hai đầu gối chính là không nghe theo sai khiến, ngoại trừ phát run ngoài ra không còn chút tác dụng.

Gió thổi ngoài cửa sổ càng lúc càng mạnh. Đèn thủy tinh lắc lư càng nhanh, bóng hình mờ lung dưới ánh mặt trời thưa thớt giống như bị cắt nát, quỷ dị đến khiến người ta sợ hãi không nổi.

Quái vật hướng về phía thiếu niên. Tiếng thở dốc hồng hộc không hề che lấp, mang theo một loại dự cảm cấp bách không diễn tả được bằng lời.

Nó đang nôn nóng cái gì? Nó lại muốn cái gì?

Thiếu niên há to mồm thở dốc, đầu óc của nó đã không còn biện pháp suy tư. Quái vật dừng lại trước mặt nó, giang hai cánh tay, giống như muốn hung hăng bóp chết nó.

“Không muốn a!” Thiếu niên ôm đầu kêu thảm thiết.

Cùng lúc đó, đồng hồ cũ nát cũng phát ra tiếng chuông trầm thấp: “Boong!”

Boong! Boong! Boong! Cộng thêm tiếng vừa rồi, bốn quanh bốn phía.

Ánh mặt trời lúc bốn giờ chiều rải rác trên người quái vật, quái vật giơ lên móng vuốt dừng lại giữa không trung, sau đó lại vòng qua sau lưng. Lúc giơ lên lần nữa, trong bàn tay có nhiều hơn một đồ vật tản ra mùi tanh tưởi...

8. Chương 8

Ánh nắng tươi đẹp buổi sớm, A Tứ đứng dưới bóng râm của cây táo, một tay che mắt, tay kia được Dục Thư nắm chặt trong tay.

“Cậu muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Đến nơi cậu liền biết. Nhắc chân!” Dục Thư hô một tiếng ra lệnh, nâng lên cánh tay của A Tứ, này giống như là nhắc lên chân của nó.

A Tứ vội vàng nghe lời nhắc chân. Phía trước có bậc thang, nó giơ chân chưa đủ cao, bị bậc thang cản lại, thân thể nghiêng một cái muốn ngã xuống.

Dục Thư vội vàng ôm eo nó, lần nữa ra lệnh: “Không cho phép mở mắt.”

“Hà? Ừ...” A Tứ rụt cổ, có chút ủy khuất. Nhưng mấy ngày này ở chung cùng Dục Thư, biết rõ thiếu gia của Chung gia này tính tình nóng nảy, không thể trêu vào. A Tứ dĩ nhiên không chống cự, đành phải tâm bất can tình bất nguyện mà thuận theo.

May mà Dục Thư không có nửa điểm muốn hại nó. Dục Thư dẫn nó, xuyên qua sân nhỏ, tiến vào chỗ gác chuông, lại lên lút vòng qua hành lang, sau đó lên lầu, tiến vào một căn phòng hương thơm tỏa lên bốn phía.

Là mùi thơm quen thuộc, mùi hương ngọt ngào của sô cô la.

A Tứ nhin không được dùng sức hít hà, khê buông tay, muốn mở ra hai mắt.

“Không được buông! Há mồm!” Dục Thư lại ra lệnh cho nó.

A Tứ đành phải ngoan ngoãn há mồm. Một viên sô cô la thơm ngát trượt vào miệng nó, mềm mại tan ra, bên trong còn có vụn đậu phộng. Đây là mùi vị đặc biệt khác hoàn toàn với trước đây. Đường như càng thêm ngon miệng.

“Ăn ngon không?” Dục Thư hỏi nó.

“Ừm.” A Tứ thành thật gật đầu.

“Vậy cậu có thể mở hai mắt ra rồi.”

A Tứ chậm rãi hé ra một đường nhỏ. Ánh mặt trời chói chang thoáng cái lọt vào con ngươi, sáng rực lại khiến nó có chút mê mang. Thật vất vả mới thích ứng ánh sáng, vừa nhìn, oa, trước mặt vậy mà để một thanh sô cô la màu trắng thật to, trên bề mặt tinh xảo của sô cô la còn khắc tên của nó.

Không sai, là tên của nó. Hiện tại A Tứ nhìn cũng sẽ nhận ra.

“A Tứ, xem cậu gần đây chăm chỉ học tập, đây là quà thưởng cho cậu.”

“Thật sự?” Hai mắt A Tứ phát sáng.

“Thật.” Dục Thư bẻ một miếng nhỏ trên thanh sô cô la, dễ dàng nhét vào cái miệng đang mở rộng của A Tứ.

Trong miệng A Tứ lập tức tràn đầy ngọt ngào, vội vàng không kịp đợi mà nhắm nuốt, tiếng bẹp bẹp ở dưới ánh mặt trời rực rỡ lại đặc biệt rõ ràng.

Dục Thư nhin không được giấu cợt nó: “A Tứ, cậu là một con quỷ tham ăn!”

A Tứ quay đầu nhìn nó, đôi mắt trong veo không nhúc nhích. Chậm rãi, miệng không nhắm nuốt, khóe miệng cũng hơi trễ xuống, trong con ngươi trong suốt bắt đầu kết đầy hơi nước, hai hàng nước mắt theo gò má chảy xuống.

A Tứ cũng không nhin được nữa, khóc rống lên: “Ô... Dục Thư, tôi mặc dù sẽ ghi được tên của mình rồi, nhưng lại là lần cuối cùng ăn sô cô la cùng cậu.”

“Tôi biết.” Dục Thư bình tĩnh nhìn qua, trong con ngươi sâu không thấy đáy bịt kín một tầng đau thương nhàn nhạt.

Mệnh lệnh thứ hai của Ủy viên trưởng ban bố xuống sáng nay, mà A Tứ ngày hôm qua vừa xong sinh nhật mười bốn tuổi.

“A Tứ, cậu phải trở về.” Dục Thư ôm A Tứ vào ngực, vỗ về sống lưng đang run rẩy của nó, “Tôi nghe các anh nói, chiến trường là nơi vô cùng khủng bố. Cậu không cần đi giết địch, không cần thành anh hùng, cậu phải sống trở về. Tôi sẽ chờ cậu, hai mươi năm, cả đời, hoặc là đời đời kiếp kiếp. Tôi đợi cậu trở về, lại thưởng cho cậu một thanh sô cô la. Cậu có chịu không?”

“Được. Nhưng không cho cậu gạt người.” A Tứ mang theo tiếng nức nở, hít mũi một cái vang dội.

“Tôi chưa bao giờ gạt người... A, không đúng, người bị tôi lừa cũng không phải cậu.” Dục Thư bị bộ dạng của A Tứ chọc cười, đưa tay bóp bóp khuôn mặt ửng hồng của nó, “Oa, nước mũi chảy thật dài... A Tứ cậu mất mặt chết rồi!”

9. Chương 9

Đứa nhỏ đồ đệ kia không được vài ngày lại chạy đến nhà quý không còn hình bóng. Thật sự là càng ngày càng không nghe lời. Lão Trương tức giận vô cùng, mang theo nhàn mây đi bắt người.

Nhưng mới chạy chưa được vài bước, lại dừng lại, ảo não ném nhàn mây đi, thở dài nặng nề. Ánh nắng chiều trải dài phía chân trời tựa như một bức tranh thủy mặc, hiện lên ưu thương giống như thời gian đi qua không cách nào vãn hồi.

Nếu đã mất, nên tan....

Lão Trương chấp tay sau lưng, lắc lắc đầu, chậm rãi đi về phía nhà quý.

Mười năm trước lần đầu gặp gỡ đồ đệ kia, nó vẫn là một tiểu quý bản thủ, mất trí nhớ, cũng không có chỗ nương tựa. Lão Trương thương hại nó, giữ nó lại bên người, lúc đầu nghĩ rằng cho mình làm bạn, phụng dưỡng tuổi già, nhưng chưa từng nghĩ đến, vận mệnh trên người. Thì ra lúc mới gặp đồ đệ, “Phải trở về” trong miệng nó thì ra là có ý tứ này.

Trở về, phải trở về, cho dù mất trí nhớ, cho dù...

Lão Trương chậm rãi đẩy ra cửa lớn của nhà quý, đi vào.

Lúc này sắc trời mờ tối, trăng lưỡi liềm treo trên ngọn cây. Trong phòng không có đèn, cảnh vật mơ hồ.

Quái vật đứng trước mặt đồ đệ, tay run rẩy nắm trong tay sô cô la đã mốc meo.

“A Tứ, cậu đã về.”

Giọng nói giống như lưỡi dao cùn, thì thào, rin rít, giống như cổ họng bị phá, không giữ được hơi.

Sau lưng đồ đệ dính chặt bức tường, không dám thở mạnh. Quái vật càng đến gần, sợ hãi trong lòng càng tăng. Thật vất vả nghe thấy bên ngoài có tiếng động, lập tức quay đầu nhìn, vừa thấy sư phụ tiến đến, liền mở miệng hô to: “Sư phụ cứu con!”

Lão Trương đứng ở cửa không vào, nhìn ánh trăng trên đất, nước mắt chảy ròng ròng. Thật lâu, rốt cuộc mở miệng, nhưng là nói một đằng trả lời một nẻo, kể lại một chuyện xưa:

“Mười năm trước, lần đầu ta gặp con trong núi. Khi đó con là một linh hồn, đã mất trí nhớ, trôi nổi ở nhân gian. Ta hỏi con là ai, con chỉ trả lời ba chữ: Phải đi về...”

Phải đi về...

Thiếu niên sững sốt, trí nhớ chậm rãi bị kéo đến, đầu đau muốn nứt.

Trong bóng tối, mơ hồ nhìn thấy mình chạy trốn trên chiến trường, đạn pháo của kẻ địch nổ ra xác chết đầy máu. Óc cùng máu, giống như nước chảy xuôi. Nó sợ hãi, lớn tiếng kêu khóc. Nó muốn chạy trốn, nó nhớ tới lời của Dục Thư, nó phải đi về. Nhưng trưởng quan quyền cao chức trọng đã nói, trên chiến trường không có đào binh, cho dù có, cũng là người chết. Chợt, ánh đao lóe qua trước mắt, nó nhìn thân thể dần tuôn ra máu tươi của mình, ý thức mất hết.

Lúc phục hồi tinh thần, chiến trường đã hóa thành một đồng phế tích. Nó không nhớ nổi mình ở chỗ nào, nên đi về đâu. Về sau, nó gặp Lão Trương, Lão Trương dùng bùa làm cho nó bộ quần áo, sau khi mặc vào, nó liền trở thành đồ đệ của Lão Trương.

Thiếu niên nhìn Lão Trương, đưa tay lột xuống da trên mặt. Da kia tróc ra, hóa thành lá bùa, theo gió tan đi.

Quái vật ném sô cô la, duỗi tay với nó: “A Tứ, tôi biết cậu sẽ trở về. Tôi vẫn luôn đợi cậu, đợi đến lúc chiến tranh chấm dứt thời đại thay đổi, đợi đến lúc người nhà đều bỏ tôi mà đi, đợi đến lúc nơi ở dần biến thành nhà quý... Tôi không biết lúc nào cậu trở về, tôi vẫn đợi ở trong căn nhà trống rỗng này, một tác cũng không rời. Nếu như cậu vẫn chưa trở lại, tôi vẫn đợi, đợi đến hết kiếp này qua đến kiếp sau, đợi đến lúc cuối cùng của vĩnh hằng. Nhưng mà xem ra hiện tại không cần nữa, cậu đã về, cậu thật sự đã trở về...”

Giọng nói dần nhỏ đi, cuối cùng biến mất. Thân thể già nua khô héo lập tức vô lực, Dục Thư nhìn linh hồn trước mặt, nước mắt rơi đầy mặt té xuống đất.

Lão Trương vội vàng nhào tới trước, đưa tay nâng cổ Dục Thư, một lúc sau thở dài nặng nề, người đáng thương này động mạch đã ngừng đập.

Ngoài cửa sổ gió nhẹ nhàng thổi tới, cành khô trên cây táo lắc lư, cắt ánh trăng thành đủ các loại hình dạng. Lão Trương ngửa đầu nhìn trời, hai linh hồn ở trong ánh sáng quấn lấy nhau, khó bỏ khó rời.

“A Tứ cậu thật đáng ghét, để cho tôi đợi lâu như vậy, phạt cậu ăn táo chua hai tháng!”

“A? Vậy cậu phải theo giúp tôi, bằng không thì Dục Thư là con chó nhỏ...”

10. Chương 10

Bán xong nấm rừng mới hái sáng nay, Lão Trương đếm tiền trong tay, vẻ mặt vui mừng. Hôm nay thời tiết rất tốt, ông quyết định đến quán trà ngồi một chút.

Vừa kêu một ấm Thiết quan âm, ngồi xuống cái bàn sát bên đường, Vương Nhị liền hấp tấp tiến tới.

“Ha, nghe nói gì chưa? nhà quý dọa chạy đồ đệ của ông kia, lúc này thật sự có chuyện ma quái. Hôm kia lúc trời tối, có người đi ngang qua, rõ ràng nghe thấy bên trong có tiếng đứa nhỏ nói chuyện! Y y nha nha, giống như đang niệm Tam tự kinh...”

“Thật sao?” Lão Trương lắc lắc ly trà trong tay, nhấp một ngụm.

Vương Nhị nhìn ông, nhin không được nói: “Ài, ông nói, đồ đệ kia của ông sao lại như vậy a? Từ nhà quý trở về, chào cũng không chào đã cuốn gói rời đi, không báo đáp công ơn nuôi dưỡng của ông còn chưa tính, vấn đề là, nó rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong ngôi nhà kia?”

Trên đường hai tiểu quỷ cầm trong tay chong chóng màu sắc sặc sỡ, vui cười đùa giỡn chạy qua dưới mí mắt của Lão Trương. Lão Trương hơi mỉm cười, bỗng nhiên quay đầu qua, nhìn Vương Nhị hỏi: “Ước định năm mười bốn tuổi, ông còn nhớ nhiều hay ít?”

“Hả?” Vương Nhị nghẹn họng nhìn trân trối.

Lão Trương phát phát tay áo không để ý đến ông ta nữa. Ánh mắt nhìn về phía nhà quý tại ngọn núi xa xa, chỗ đó, sắc trời vừa đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-quy-thu>